

MAREK KAMIONOWSKI, WIESŁAW SYNAK

Przepuklina przeponowa wątroby u psa

Specjalistyczna Lecznica Zwierząt, ul. Tczewska 25, 83-200 Starogard Gdański

U sześciomiesięcznego psa mieszańca, o masie ciała 6,5 kg, leczonego uprzednio przez dwa dni w sąsiedniej lecznicy z podejrzeniem ciała obcego w przewodzie pokarmowym, stwierdzono ciężkie objawy ogólne, zwłaszcza silną duszność, przyspieszenie tętna, temperaturę ciała 38,5°C, a ponadto powiększenie objętości brzucha. Zwierzęciu podano środki przeciwbólowe, nasercowe, a także dożylnie płyn wieloelektrolitowy i osłonowo antybiotyk. Po kilkunastu godzinach stan psa uległ dalszemu znacznemu pogorszeniu i na prośbę właściciela zwierzę poddano eutanazji.

Sekcyjnie stwierdzono w jamach opłucnowej i otrzewnowej około 750 ml płynu przesiąkowego, klarownego, koloru krwistego, a w przeponie po lewej stronie głównych pni naczyń – owalny otwór średnicy około 2 cm o gładkich, równych brzegach. W tych wrotach przepuklinowych tkwiła, otoczona siecią, zwężająca się do średnicy 1 cm część wątroby, która po stronie jamy opłucnowej rozszerzała się tworząc dwa płaty barwy ciemnoczerwonej, o krawędziach zaokrąglonych, pokryte włóknikiem, na przekroju o zatartej strukturze, kruche przy ucisku; z powierzchni przekroju wypływała obficie krew. Masa większego płata (z pęcherzykiem żółciowym) wynosiła 80 g, a mniejszego 20 g.

Część wątroby mieszcząca się w jamie brzusznej, nie wykazująca zmian chorobowych, o masie 230 g, była barwy brunatnej, o ostrych brzegach, konsystencji tęgiej, na przekroju

o zachowanej budowie zrazikowej, a z powierzchni przekroju wypływała niewielka ilość krwi.

W jelitach stwierdzono liczne glisty psie – *Toxocara canis*.

Obraz sekcyjny otworu w przeponie, jak również płatowa budowa wątroby w jamie opłucnowej wykluczają pourazowe, mechaniczne przemieszczenie wątroby z jamy brzusznej do jamy opłucnowej, wskazuje natomiast, że nastąpiło ono, biorąc pod uwagę młody wiek psa, w okresie życia płodowego (*hernia diaphragmatica hepatis congenita*). Przemawia za tym także położenie wrót przepuklinowych po lewej stronie przepony, gdzie częściej występują wady wrodzone umożliwiające takie przemieszczenie (1). Stwierdzone zmiany anatomopatologiczne różnią się od omówionego przez Nieberlego i Cohrsa (2) przemieszczenia typu *hypertrophica globosa hepatitis*, przy którym do małych, wrodzonych lub nabytych ubytków przepony tkanka wątrobowa może wrastać, a nawet wpuklać się do jamy opłucnowej.

Piśmiennictwo

1. Kubicki S.: Choroby wątroby i dróg żółciowych. PZWL, Warszawa 1969.
2. Nieberle K., Cohrs P.: Szczegółowa anatomia patologiczna zwierząt. PWRiL, Warszawa 1968.

Adres autora: lek. wet. Marek Kamionowski, ul. Tczewska 25, 83-200 Starogard Gdański

ZAGADNIENIA SPOŁECZNO-ZAWODOWE

Projekt ustawy o państwowym nadzorze weterynaryjnym

Na początku maja 1994 r. Ministerstwo Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej rozesało projekt nowej polskiej ustawy o państwowym nadzorze weterynaryjnym do 23 jednostek organizacyjnych, w tym 19 organów resortowych oraz Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, Krajowej Komisji NSZZ „Solidarność” Pracowników Weterynarii, Federacji Związków Zawodowych Pracowników Weterynarii oraz Instytutu Weterynarii w Puławach. Nie otrzymały natomiast wym. projektu Wydziały Weterynaryjne Akademii Rolniczych i Polskie Towarzystwo Nauk Weterynaryjnych.

Tekst projektu ustawy zawarty jest na 21 stronach, a na dalszych 7 uzasadnienie. Jest to dokument o istotnym znaczeniu dla polskiej weterynarii. Stąd też celowe wydaje się jego krótkie choćby omówienie. Pełny tekst projektu, mimo jego wagi merytorycznej, jest jednak zbyt obszerny dla publikowania w „MW”.

Treść nowej ustawy ujęto w sześciu rozdziałach i 38 artykułach w nich artykułach, o następujących tytułach: 1) przepisy ogólne – 2 strony, 2) zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt – 10 stron, 3) badanie zwierząt rzeźnych i mięsa –

jedynie 1 strona, 4) organizacja Państwowej Inspekcji Weterynaryjnej – 3 strony, 5) przepisy karne – 1 strona i 6) zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe – 3 strony.

Nowa ustawa regulować ma, według jej art. 1. ust. 1, sprawy zwalczania chorób zakaźnych zwierząt oraz badania zwierząt rzeźnych i mięsa. W rzeczywistości jednak głównym jej akcentem jest ustanowienie, po raz pierwszy bodajże w Polsce, państwowej służby weterynaryjnej, określonej w ustawie jako Państwowa Inspekcja Weterynaryjna. W odpowiednich artykułach zawarta jest struktura, zadania i funkcjonowanie tej służby. Jest to bezsprzecznie dobra koncepcja, stwarzająca właściwe podstawy organizacyjne dla działalności organów administracji państwowej, w tym przypadku weterynaryjnych. Byłby to zarazem dobry odpowiednik istniejącej już ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej z 14.03.1985 r., dotyczącej organizacji służby zdrowia. Nasuwa się równocześnie sugestia nazwania szefa służby weterynaryjnej nie Głównym Lekarzem Weterynarii, ale Głównym Inspektorem Weterynaryjnym.